

PROPRIETAR—DIRECTOR

AUGUSTIN POPA

Redacția și administrația
BLAJ, JUD. TARNAVA MICĂ

INSERATE

conform regulamen. de aplicare a tarifului comercial, categoria V.

Unitatea

REDACTOR

DUMITRU NEDA

Foaie înscrisă în Registrul de publicații al Trib. Târnava-Mică sub Nr. 2—1938.

ABONAMENTE

Pe un an . . . 200 Lei

Pe 6 luni . . . 100 Lei

Pentru străinătate 400 Lei

Foaie bisericească-politică — Apare în fiecare Sâmbătă

De-ai ști!...

(ch.) Una din caracteristicile vremilor noastre — caracteristică din care urmează cea mai mare parte a sbuciumului omenirii, — este ignoranța valorilor stabile.

Noi nu vedem cum, în vârtoarea lucrurilor, ar putea exista și ceva permanent de care să ne cramponăm pentru a ne creia zile bogate, mai încărcate de liniște lăuntrică și de armonie exterioară.

E ceva la noi din mentalitatea aceea pe care o avea Samarineanca dela care ceruse Isus să-l dea să bea; avusese cinci băbăți, cum trăia cu un altul și își vedea de dăruiri fără prea mare bătae de cap, iar când zărise de o apă vie pe care dacă ar bea-o n'ar mai înseta niciodată, se grăbi să ia din apa aceea, nu pentru că înțelegea ce era vorba, ci pentru că să nu mai înțoseze nici odată, și să nu mai trebuiască să tot vină la izvor să-și ducă apă. Asta era pentru ea, și este azi pentru mulți, principalul: să mai multe plăceri, cât mai puține inconveniente (sete), cât mai puțin efort (să vină după apă la izvor), cât mai puțină bătae de cap.

Mântuitorul știe foarte bine că această glodare a omului în pământ se datorește mai întâi decapitării lui prin ignoranță cu privire la cele mai de seamă realități. De aceea și Samarinecel: „De ai ști darul lui Dumnezeu.”

De ai ști că există de fapt o lucrare bună a lui Dumnezeu prin care dă ajutor efectiv omului, și de ai ști că atunci când se produce lucrarea aceea, țâșnește în sufletul lui se revarsă cu vigoare și prospețime de izvor putere care îl ridică pe planul permanenței spirituale: „Apa pe care o voui da lui, va fi el izvor de apă curgătoare în viața de veci”, de ai ști în plus „cine este acela care vorbesc cu tine”, de ai cunoaște tu pe Hristos Izvoartar de har. — De ai ști toate acestea..

De ai ști... Par'că ar vorbi cu mine. De ai ști eu, omul de azi, oricine aș fi, de aș cunoaște cum trebuie pe Dumnezeu, de aș ști, El are puterea aceea irezistibilă a harului de aș ști că El vrea să mi-o dea pentru că mi stărp ignoranța și patimile și toată alergeria asta nebulă, înfrigurată și totdeauna rădălică după ele, de aș ști că Isus Hristos Fiul lui Dumnezeu și că acest har al lui Dumnezeu nu mi se poate da decât prin El, de aș ști că El numai pentru aceasta a venit în lume ca să mi-l dea, o de-aș ști toate acestea... ce aș face?

Și dacă m'aș ruga ce s'ar întâmpla?

„Ți-ar fi dat apă vie...”

Roagă-te deci: „Doamne dă-mi apa vie...”

Neîncredere cuminte

— O seamă de însemnări în legătură cu scrisul gazetăresc —
de Dumitru Neda

Nu-i tot aur ce lucește, și nu-i tot adevăr de primit ceea ce-i așternut pe hârtie. Orice om cu judecată sănătoasă trebuie să știe acest lucru. De aceea o anumită rezervă față de cuvântul auzit, ca și față de cel citit, se impune foarte des. Asta mai ales în lumea noastră cea atât de repede la vorbă și la scris. Și în chip deosebit față de breasla făuritorilor de opinie publică: gazetarii, și față de produsele lor: gazetele.

Departa de noi gândul de a huli pe gazetari ori gazetele. Dar: magis amica veritas, fie vorba chiar și de amicus Plato. Și adevărul, în cazul de față, e că, din atâtea și atâtea pricini, lumea cetitoare caută să fie cu mare băgare de seamă la produsele breslei din chestie, căci nu numai că se poate păcăli cu marfă de proastă calitate, deși artistic pachetată și etichetată, dar se poate că i-se servește, sub forme înșelătoare, cea mai veritabilă otrăvă. Și culmea prostiei: Toate acestea cumpărate pe bani buni. Firește că plățiți de cei trași pe sfoară și înveninați.

De ce-i cuminte să nu primești, fără oarecare rezervă, tot ceea ce scriu ziarele? Pentru că aproape totdeauna produsele ziaristice sunt lucrări la minut. În redacțiile cotidianelor nu se prea respectă înțelepciunea bătrânească: Graba strică treaba. Nu-i vreme de concentrare. Aci se lucrează — mai bine zis: se operează — la repezeală, cu febrilitate. Dar lucrări săvârșite în forma aceasta e la mintea oricui câtă temeinicie, seriozitate și valoare pot avea: — Las că oamenii cari au lăsat opere nepieritoare știu cântări și plevăria și producătorii ei. Pe Malebranche, gânditorul adânc și nobil, l-au atacat strașnic gazetarii vremii sale. El însă nu i-a învrednicit de nici un răspuns. Doar că a reflectat atâta: „Nu discut cu oameni cari atâta scriu că pot da lună de lună volume întregi”.

Alt motiv al neîncrederii în scrisul gazetăresc: Mulți dintre ziaristi sunt elemente fără pregătirea necesară pentru a putea trata cu pricepere, și înțelept, probleme mari și de însemnătate vitală în viața neamurilor. Nu toți au geniul lui Eminescu și nici dragostea acestuia de a se documenta pentru a pătrunde cu atât mai bine, în adâncul problemelor. Pentru aceea însă atâția dintre ei, stăpâni pe-un anumit bagaj de fraze frumos sunătoare (ciselate de alții) — alese însă cu predilecție cele tari, sforăitoare — se reped cu îndrăzneală de neînchipuit la oricare dintre problemele în fața cărora adevăratele capete cugătitoare se opresc îngândurate, pentru a

cumpăni întâiu ce-i de zis și de făcut. Nimeni n'a înfierat mai bine ca Voltaire pe gazetarii ușurei, limbuți și obrasnici: „Oameni cari n'ar fi în stare să îngrijască de dai Doamne nici o curte de orătănie — las că nici n'au unii ca aceștia așa ceva — se așează la masa de scris și-ți trântesc la legi pentru împărății”.

Să nu se uite apoi că atâtoră dintre gazetari le lipsește cu totul neatârănarea materială, care să le înlesnească pe cea morală. Ziarist, mai des de cum s'ar putea bănuși măcar, înseamnă pur și simplu: ziler. Om plătit cu ziua. Și care robotește unde și cum îi poruncește cel care-i dă plata. Nu odată plătit de mizerie. Acum: cum s'aștepti dela niște hămesii de foame și hăituiți, nu odată, de patron, să pledeze cu toată tăria și devotamentul pentru cutare adevăr care nu intră de fel în vederile șefului? Dacă-s prea puțini cei ce au mintea lui Eminescu, apoi sunt și mai puțini cei ce au caracterul lui!

Spunem toate acestea cu simțită părere de rău. Pentru că știm că presa e o forță formidabilă. Și cunoaștem și tainele acestei forțe: Gazetele vorbesc la mulțimi imense. Unele au sute de mii de abonați. Și, de sine înțeles, și mai mulți cetitori. Apariția lor regulată, zilnică, le asigură un succes ca acela al repetatelor lovituri de tun asupra unui obiectiv. Pătrund pretutindenea: în camera de lucru, în bucătărie, în cafenea, în fabrică, în tren, în cazarmă, în palate ca și în bordeie muncitorești. (Predica, în schimb, e restrânsă la zidurile bisericii, în Dumineci și sărbători, și o ascultă cine se nimerește să fie acolo. Multă lume de 2-5 ori la an). Spusele ziarelor rămân, nu ca vorba rostită, care adesea intră pe-o ureche, ca să iasă pe cealaltă. Unde mai pui și prestigiul special, de care se bucură, mai ales în fața celor simpli, litera tipărită? La care mai este să se adaugă și împrejurarea că frazele bombastice, aruncate cu vitejia celui pitit în tufa anonimului, impresionează ușor pe cetitorul naiv. (Cum e majoritatea absolută).

N'avem pretenția de a fi spus lucruri noi, cari nu s'ar mai fi spus, și la cari alții nu s'ar mai fi gândit. Credem însă că ne îndeplinim o datorință când atragem luarea a-minte a obștiei noastre asupra unei realități ca cea atinsă în rândurile de mai sus. Fiindcă și la noi gazetele-s multe, gazetarii mulți, scrisul gazetăresc potop, plevăria acestui scris munte și veninul servit pe alvia menționată ocean. Deci: atenție la firme, la proprietari, la angajați și la produse!

Adevărată eroină. Numele ei este *Paulina Jaricot*, și e cunoscut din analele vestitorilor credinței printre necreștini, unde și are paginile sale de aur. A dus o viață de neasemuit eroism creștin (1799—1862), despre care nu se poate scrie decât cu cea mai neprecupețită admirație. (Vezi: Ioan Georgescu: *Paulina Jaricot*, în „Anuarul Uniunii Misionare”. Oradea. 1939. Pag. 184—150).

Lumea de bine care a cunoscut-o mai deaproape a socotit-o, fără doar și poate, sfântă. După moartea sa ceriul s'a milostivit să arate, prin mai multe semne, că judecata bunilor creștini admiratori ai virtuților Paulinei era cu temei. Biserica s'a interesat și ea mai în urmă de ceea ce se afirmă în legătură cu întemeietoarea puternicei „Opere de Răspândire a Credinței” și, după cum aflăm din „*La Croix*” (22 III. 41), în programul lucrărilor din acest an ale Sacrei Congregații a Riturilor, e luată și cauza de beatificare a Paulinei Jaricot. Pe 22 Aprilie a. c. a și fost fixată așa zisa „desbatere antepreparatorie” când se va discuta asupra eroicității virtuților cucernice fiice a Lyon-ului.

Pentru a înțelege bine despre ce e vorba, trebuie știut că orice beatificare presupune ca limpezite definitiv în prealabil două lucruri: persoana din chestie trebuie să fie constatată, fără umbră de îndoială, c'a practicat în grad eroic virtuțile zise teologale, ale credinței, nădejzii și iubirii, precum și cele cardinale ale dreptății, tăriei, cumpătului și prudenței și că, la întrepunerea ei, Dumnezeu a săvârșit două minuni, cari să fie verificate.

În ce privește pe Paulina Jaricot, cauza dănei a fost desbătută mai întâi în cadrele procesului informativ eparhial, inițiat de Cardin. Coullie, și care a durat din 1909 până în 1912). Numai după aceasta a declarat Congregația Riturilor că, preliminarile fiind în regulă, cauza poate fi introdusă la Roma. Sf. Părinte Pius XI a întărit această declarație cu semnătura sa din 1930. După care a fost deschis așa zisul proces apostolic, terminat

pe 25 Martie 1934, când apoi toate piesele procedurii au fost trimise la Roma spre a fi supuse toate celei mai riguroase examinări. Pe temeiul acestor acte se sprijină judecata din 22 Aprilie a. c.

Și nici această judecată nu va fi cuvântul din urmă. Căci o să mai aibă loc și un „consistor pregătit”, apoi un „consistor general” ale cărui încheieri vor fi prezintate Sf. Părinte, care va decide în cauză.

Procedura beatificării, și cea a canonizării, sunt dintre cele mai impunătoare și mai severe din câte se cunosc. Și nici nu-i de mirare: e vorba de chestii dintre cele mai gingașe, și mai însemnate totodată, pentru conștiință și pentru adevărul sfânt, căruia nu-i îngăduit să i-se aducă nici o umbră. Mai ales nu pin partea Bisericii, carea nu-i numai păzitoarea, ci e și stâlp și razim al adevărului. (R. Negru).

Problemă mai veche, și totuși nouă

La un sinod preoțesc, ținut la *Făgăraș*, s'a adus în discuție *ajutorarea Seminarului Teologic din Blaj*. Ca atunci, când este vorba de o colectă în plus, n'au primit toți cu bucurie această idee. Ba unii au fost de dreptul contra, spunând că nu e mult timp, de când se scria la „Unirea” că Seminarul din Blaj acum e mai confortabil ca altădată. Și atunci la ce să se mai sară într'ajutorul lui? Și chiar dacă tinerii leviți ar mai duce-o și în lipse, par'că alții 'nainte lor n'au dus-o tot așa? La ce să boieriască ăștia?

Frații aceștia în Domnul nu și-au dat seama, că un Seminar trebuie să crească elitele de mâine ale societății. Și încă elite atât sub raportul moral-intelectual, cât și sub cel social. Iar atunci, natural că va trebui ca acești tineri în formație, să aibă tot confortul, atât cel spiritual cât și cel material. Pentru realizarea cărui deziderat însă trebuie bani, din cari Seminarul să fie provăzut cu toate

cele de lipsă unei instituții ce are scria frontispiciu „Academia de Teologie”.

Intrând și mai adânc în miezul chestiei, caută să se spună că în viitor, pentru că prioritatea Bisericească să poată selecționa pe tinerii cari intră 'n albul clerului, e neapărat de lipsă să aibă posibilitatea a pune îndemâna acestor tineri burse, așa cum face celelalte înalte școli academice și universitare.

Sunt abia câteva zile, de când un eminent elev al Blajului, azi în anul III (te) la facultatea de drept din Sibiu, mi-a spus că ar fi dorit să intre la Teologie, — și speră că o va face ulterior, — însă având numai mamă, și fiind lipsit de ajutoare materiale s'a înscris la facultatea de drept și limbă moderne, unde i-s'a oferit bursă, din care întreține.

Cred că unuia ca acestuia și Blajul i-ar fi oferit bursa necesară. Dar Biserica n'are lipsă numai de câte un preot bun, ci de toți de atari. Și în acest caz trebuie să poată oferi tuturor burse, ca apoi să aibă dreptul de a primi numai pe cei mai distinși elevi. Însă, pentru moment, n'are posibilitatea să facă acest lucru. Și atunci greul cade sarcina mirenilor. Aci intră datoria noastră a preoților, să convingem credincioșii noștri că dacă voiesc preoți buni, atunci să contribuie și ei, dându-le astfel posibilitatea seminar ca, înafară de orice grijă a existenței să se poată ocupa numai și numai de educația lor proprie sufletească și atunci asigurăm enoriașii noștri, că mâine, vor fi miși printre ei adevărați apostoli, nu goscari și comercianți.

Această chestiune mai are încă o latură „Manierele”, ce trebuie să le aibă un preot care va sta la masa celui mai simplu țărânar dar va avea de lucru și va sta la masă în familii de condiție înaltă. Un preot, ori de conștiencios ar fi, n'are toate calitățile necesare statului său de viață, dacă nu e înzestrat și cu „manierele cele mai elegante”

FOIȚA „UNIRII”

„Eu am venit ca viața să aibă”

Urmărind viața liturgică din ziua Invierii până la Rusalii, observăm că ideile principale sunt ale sf. Ioan evanghelistul. Există o strânsă legătură între Evanghelia învățăcelului predilect și timpul pascal. De aceea cu multă înțelepciune Biserica ne face să trăim acest timp de veselie în unire cu pericopele mai însemnate din sf. Ioan evanghelistul.

Punctul de plecare pentru învățăcelul Domnului e Dumnezeu: *Tatăl* din veșnicie comunică viața *Fiului*; Fiul intrupându-se comunică aceeași viață *naturei umane*, care prin contactul cu *natura divină* are puterea de a o transmite tuturor sufletelor: „Și cuvântul trup s'a făcut, și s'a sălășluit întru noi... plin de dar și de adevăr... și din plinirea lui noi toți am luat...” (Ioan. 1, 14—16).

Ioan, ca și dascălul său era neconținut preocupat ca de plenitatea acestei vieți divine să se împărtășească sufletele însetate. De aceea ni-l prezintă pe Isus stând de vorbă cu Nicodim despre începutul vieții supranaturale, prin botez: „Adevăr, adevăr grăesc ție: de nu se va naște cineva din apă și din spirit, nu va putea să intre întru împărăția lui Dumnezeu” (Ioan. 3, 5). Deasemenea ni-l prezintă pe Isus conversând despre același lucru cu

Samarineanca: „De ai ști darul lui Dumnezeu și cine este carele grăește ție: dă-mi să beau, tu ai fi cerut dela dânsul, și ți-ar fi dat apă vie...” căci... „Celce va bea din apă, pe pe carea eu o voi da lui, nu va însetoșa în veac. Ci apa, pe carea o voi da lui, va fi întru el izvor de apă curgătoare în viața de veci” (Ioan, 4, 10-14).

Viața aceasta, începută prin botez, e întărită, nutrită și perfecționată prin sf. Euharistie: „Eu sunt pâinea vieții... de va mânca cineva din pâinea aceasta, va trăi în veci”, iar „de nu veți mânca trupul Fiului omului, și de nu veți bea sângele lui, nu veți avea viață întru voi...” În schimb „celce mă va mânca pe mine, acela încă va fi viu prin mine” (Ioan 6, 48-57).

A te nutri cu o astfel de hrană înseamnă a rămânea pururea unit cu Isus: „Eu sunt viața, voi mlădițele. Celce locuiește întru mine, și eu întru el, acela aduce roadă multă, căci fără de mine nu puteți face nimica” (Ioan, 15, 5). A-l avea pe Domnul în locuința inimii înseamnă a-l primi în viața noastră, iar dacă-l primim suntem fii alui Dumnezeu: „Iar câți l-au primit pe dânsul, le-a dat lor putere ca să fie fii ai lui Dumnezeu, celorce cred întru numele lui” (Ioan 1, 12).

În felul acesta noi devenim frații lui Isus, trebuind să-l imităm în așa măsură, încât să nu osândim niciodată pe nimeni, ci din contră să-i ajutăm pe cei păcătoși să revină la viața supranaturală. Câtă *delicateță* în ati-

tudinea Mântuitorului față de muierea păcătoasă acuzată de farisei: „Muiere, unde e părâșii tăi? Nimeni nu te-a osândit? Iar tu a zis: *nimeni, Doamne*. Și a zis ei: „*nici eu nu te osândesc: du-te, și de acum să nu mai păcătuiești*”. (Ioan 8, 10-11). Bunătate față de Slăbănogul bolnav de 38 ani: „Scoală, ia-ți patul tău și umblă! Și îndată s'a făcut sănătos omul, și și-a luat patul și umblă” (Ioan 5, 8-9). Ce lumină a deșertului Răscumpărătorul pentru orbul din naștere: „Mergi de te spală în lacul Silobamului...” și s'a dus, și s'a spălat, și a venit văzând” (Ioan 9, 7). Toate aceste idei Biserica ni-le pune în dispoziție în intervalul dintre Paști și Rusalii. Sf. Ioan dominează viața liturgică săptămânală, fiecărui ca așa s'o gustăm, încât să ne învrednicim de a ne culca pe pieptul lui Isus și să posedăm adevărata lui viață pentru că *a venit ca viața să avem și mai multă să avem*.

Pr. Alexandru Todea

In memoriam

— † Părintele Ioan Belu —

Pe fratele și prietenul meu iubit, *Părintele Belu*, l-am cunoscut numai după ce a venit la Aiud confesor al Inchisorii Centrale. Dar între noi s'a cimentat una din acele prietenii mari pe care nimic n'a mai putut-o desface. — Ne unea Hristos pe care căutam să slujim și ne îngemănau multe trăsături su-

Dar, de unde să le câștige, când, în cei opt ani de liceu, a trăit unde și cum a putut, și acum când trebuie să-și încoroneze tot câștigul său spiritual, el trăiește în aceeași, ori poate în și mai mare, mizerie?

Prin urmare sunt în drept să cred că nu este intelectual care să nu înțeleagă că în cei 4 (patru) ani de seminar, tinărul cleric, trebuie tratat și servit cât se poate mai domnește. Incepând dela capelă și trecând prin sălile de studiu dormitoare, spălător, prânzitor, toate trebuie să fie în cea mai bună și modernă stare. Să nu se spună că un teolog trebuie să crească modest, căci modestia nu stă în neglijare și mitocănie.

Dacă am fi avut acest confort preconizat de noi, câți oare n'am fi, azi, cu totul alții de cum suntem? Câți nu ne-am prezenta în lume, ori am ști primi în casa noastră, altfel de cum o facem? Având din caz în caz alte maniere, cu cât munca prestată de noi n'ar fi mai cu efect? Oare cu cât nu s'ar fi ridicat prestigiul nostru și-al Bisericii?

Tocmai de aceea: prea onorați părinți protopopi și frați preoți, nu e cazul ca „ajutorarea Seminarului teologic“ din Blaj, să treacă pe primul plan de discuție efectivă, în sinoadele noastre preoțești, pe întreg întinsul Arhidiecezei? N'ar fi oare ideal să luăm cu toții o hotărâre ca cei câțiva preoți din vicariatul Făgărașului, cari în Sinodul lor trecut, s'au înscris cu câte-o mie lei, în acest scop, — și mai ales să ne servească de pildă gestul Părintelui Gheorghe Șomlea, din Vișinelu, care susține singur un cleric în Seminar? Declarația dânsului, publicată 'n nr. 2 al „Unirii“ din acest an ar putea să fie un punct pentru examinarea conștiinței tuturor acelor care au făcut teologia primind totul pe gratis!

Inceputul s'a făcut, de atâția preoți și parohii, în frunte cu *Ploieștii* Păr. Medveșan, etc.

Trăim zile de reformă complectă și generală. Noi preoții și mireni dela sate și orașe, cerem să se reformeze complect și Se-

minarul! Trăim vremuri noi. Cerem și oameni, respective preoți, noi! Totodată ținem să rugăm Prea Venerata Superioritate Bisericească, și mai ales pe cea a Seminarului, ca pe tinerii ce nu calcă a viitori preoți, cum cer vremurile noi, fără nici o considerație să-i convingă că lor le este menită o altă cale în viață. Căci mai bine să avem un preot model la zece sate, decât un comerciant ori bun gospodar, după cari însă trebuie să vină alți zece preoți, ca să calmeze spiritele și să descurce ițele.

pr. Dumitru Sălăgeanu

Pentru pacea lumii. Ingrijat de cumplitul flagel al războiului ce băntuie cu furie omenimea, Sf. Părinte, printr'o scrisoare adresată Emin. Sale Maglione, Card.-Secretar de Stat al Vaticanului, a îndemnat întreagă lumea creștină catolică să ceară, în rugi fierbinți, mai ales în luna Maiu, pe pământ pace și între oameni bunăînvoire. Dorința Vicarului lui Hristos e poruncă sfântă pentru lumea dreptcredincioșilor. I. P. S. pâr. *Mitropolit Alexandru* al Blajului a dat îndrumări și pentru fiii săi sufletești în sensul celor dorite de de Sf. Părinte, rânduint celea ce urmează:

„Nunțiatura Apostolică din București ne-a transmis azi telgrama Secretarului de Stat, Eminența Sa Maglione, în care, în numele Sf. Părinte, ne roagă ca toți preoții și credincioșii mitropoliei de Alba-Iulia și Făgăraș să se unească într'un gând cu toții, cu sutele de milioane de credincioși catolici de pe fața pământului, ca în această lună Maiu, dedicată Maicii Domnului, să facă silă prin rugăciuni inimii Părintelui Ceresc, cerșind o pace între popoare bazată pe adevăr și dreptate.

Bunul Tată ceresc să pună capăt flagelului sângeros ce băntue între neamurile încleștate în războiu și aduce atâta jale și distrugere în sinul țărilor și neamurilor.

Iubiți fii. Și neamul nostru a fost atins de aripele războiului mondial și țara suferă și sângerează crâncen. Nu ne găsim nici

noi liniștea necesară sufletească și un echilibru stabil.

Fie deci ca *paraclisul* ce-l vom recita în *fiecare zi* din luna aceasta, și rugăciuni speciale ce au fost ordonate și'n anul trecut, (vezi Cerc. VIII-1940), să-și aibe ecou în inima de Părinte a Tatălui din ceriuri. Calea spre ceriuri nu ni este închisă. Dimpotrivă, ea ne este deschisă mai mult ca oricând.

Depinde de căldura cu care ne vom ști ruga, ce ecou va găsi în ceriul lui Dumnezeu“.

Unirea cea mare

„Dacă nu am fost puternici în fericire, — să nu fim lași în durere“.

Toți am alergat în iureș neodihnit după ideologii și metode, — uitând, că toată istoria neamului nostru are la bază o singură idee, cea românească, și o singură metodă, cea a Evangheliei. Ne-am desbrăcat fuga și de grabă haina tradiției noastre seculare, spre a imita, diformat sau fidel, ideile și metodele altora, — rezultatele dezastruoase le-am verificat unul fiecare.

Inapoi deci, la istorie; înapoi la Evanghelie — aceste două, singure, sunt viabile și permanente, — restul e numai pleavă și măcinare inutilă de valori și timp.

Iar dacă am dori, totuși, să afirmăm o ideologie, aceea nu poate fi decât național-creștină. Metoda o aflăm tot aci pe deplin clară și verificată.

Spre a ajunge aci, se cere ca noi să ne cunoaștem, în adâncime, toată istoria, cu toate gravele sale învățături, — înfățișându-o cu celelalte adevăruri, cuprinse în învățăturile lui Hristos. Ieșirea din aceste principii înseamnă anarhie și destrămare, ori cât de bine sunătoare ar fi cele noi la urechile omului din ăst veac.

Deci, solidaritate întru istorie românească, — solidaritate întru învățătură creștinească.

Cine crede în altfel de solidaritate, — cine crede într'o solidaritate în afară, sau pela

tești comune. — Părintele Belu a fost un entuziast, care nu s'a înspăimântat în viața lui de nici o piedică, de nici o mizerie de ordin material, când era vorba de a răspândi credința în Domnul și'n Biserica Lui. — Puțințel la trup, neogoit, sprinten ca un Chipăruș Petru, alergând de dimineața până seara, în biroul Inchisorii, pe coridoare, în celulele deținuților, spunând un cuvânt de mângâiere pentru cei săraci cu spiritul, angajând o discuție vie, tăioasă, cu intelectualii ajunși aici, hotărât, energic, neînfricat când trebuia să apere pe acești năpăstuiți, dar totdeauna bun, înțelept al sufletului omenesc, el și-a câștigat repede stima unanimă a celor cu care venea în contact și încrederea lor deplină. — Ne-a făcut cinste cu bunătatea, erudiția, tactul, energia și munca lui neostoită. — Multe suflete i-s'au destăinuit numai lui, pentru că vedeau în el nu numai un părinte, ci un frate cu inima caldă, sinceră, minunată.

Dar fratele Ion mai era undeva vrednic de admirat: la Altar. Aici era el cu adevărat în elementul său. — »Sfințește-te, Ovidiu dragă, de preot, căci nu-ți poți închipui ce fericire este să dispui de Isus cum vrei. Să-L porți în brațe, în mâinile tale, ca pe-un copilăș. El să te asculte supus, ca un mieleușel blând«.

Dragostea aceasta de sf. Altar l-a făcut să meargă, ani de-arândul, în fiecare dimineață, la orele 5, dela Inchisoare la Sana-torul de tuberculoși, la acel atât de curat

și alb Altar, dela care se hrănesc cele șase-sprezece maice ale noastre. — Nici gerul iernii, nici ploile cu lapovițe, nici un obstacol al naturii, nu l-a putut opri dela oficierea zilnică a Serviciului Divin. Nici dulceața odihnei pe care o cerea desigur trupul lui puțințel nu l-a putut reține — a jertfit cu dragă inimă, cu entuziasm chiar, totul pentru liturghisirea zilnică.

Numai după ce ne-am învrednicit și noi a oficia Neprihănită Jertfă, am putut pricepe grija care-l mâna în fiecare dimineață la sf. Slujbă și bucuriile sufletești care l-au încălzit și hrănit ani de-arândul în această sfântă muncă.

Dar caracterul părintelui Belu mai avea o trăsătură pentru care nu voiu înceta nici odată a-l evoca: era credința lui nezdrun-cinată în Providență și bunătatea Ei. — »Nu-i nimic! Dă Isus. Mie mi-a dat de-atâtea ori, când omenește mă întrebam: ce mijloace nouă mai folosești Doamne, să mă ajuți? Căci de ajutat știu că mă ajuți, dar bietul de mine, cu mintea mea, nu pot întrezări cum o s'o faci!«

Părintele Belu se considera ca un intim al lui Dumnezeu, iar pe bunul Dumnezeu îl știa, oarecum, obligat să-L ajute! Fericită atâtea credință, atâtea uitare de greutățile unei vieți și atâtea risipire de suflet pentru Părintele ceresc.

Părintele Belu mai era și un prietin adevărat. Nici un gând ascuns, nici un echi-

voc nu tulbura acest devotament. Ce fericit era când putea ajuta pe-un prietin. Și-ar fi dat cu adevărat și cămașa de pe dânsul pentru prietenii săi.

Pentru acei ce n'au avut prilejul să-l cunoască mai de-aproape unele atitudini ale părintelui Ion — cele politice — păreau ciudate. Dacă ar ști acea lume ce idealuri sfinte l-au dus în valurile vieții politice! Eu le cunosc, dar nu cred că este timpul potrivit să le spun. Poate, odată...

Fratele Ion a trecut în lumea unde nu este căutare la față. Ai lui, draga lui soție și iubiții lui copii, nu trebuie să aibă nici o clipă de desnădejde. Părintele Ceresc are grijă specială de orfani. — Este solia pe care el le-o trimite prin aceste câteva cuvinte scrise de-un prietin care s'a edificat și se va edifica totdeauna de viața lui, la care se va gândi cu dragoste și duiosie de frate. 1)

Ovidiu Hulea

1) Preotul-profesor de religie în Blaj, *Ion Belu*, s'a stins din viață Joi, la 1 Mai a. c., în anul 51 al vieții. Pe lângă activitatea desvoltată o vreme ca preot la sate, apoi duhovnic la închisoarea din Aiud, iar mai în urmă ca prof. de religie la Blaj, a ostenit și pe tărîmul scrisurii. A lucrat la ziare și reviste de-ale noastre (între altele și la „Unirea“), a tipărit patru broșuri: 1. Păcatul și pedepsele lui. 2. La Sângeorgiu. 3. Bucură-te Marie! (trad.). 4. Patimile și moartea Domnului nostru Isus Hristos, (trad.) și a redactat împreună cu pâr. O. Hulea și prot. Ion Bucur revista de pietate *Inima lui Isus*. — Odihnească în pace! (N. R.)

periferia acestor învățături singure eterne, acela e demagog, anarhist, inconștii și destră-mător de neam.

Replantarea sau consolidarea acestei solidarități, revine în locul întâi Bisericii, Școalei, Armatei și Justiției. Dacă factorii acestor așezăminte se mărginesc numai la împlinirea tipică a unor funcții cu singurul gând de contravaloare a lefii ce o primesc, — nimic bun nu se poate face —: Națiunea, în această stare de lucruri, trece lent, dar inevitabil, spre distrămăre, la anularea sa din istorie și din viața națiunilor.

Și iarăși vai și amar de națiunea care crede că numai oamenii providențiali o pot conduce în lume, —: vizibilitatea națiunii nu rezidă în prezența oamenilor providențiali, ci, în conștiința mulțimei. În toate manifestările unei națiuni, în afară de cea de ordin politic, se poate vorbi de oameni aleși — numai în politică nu — omul cel ales, providențial în politică, se numește dictator — toate dictaturile au început-o bine și-au terminat-o nefast. — Cauza? — Dictatorul rămâne rigid și fix în ideile și metodele sale, pe când mulțimea care a strigat la început cu osanale de bucurie și aclamații, până la urmă termină în a cere capul lui Moțoc.

În atualele vremuri, nu pot să cer neamului meu, decât solidaritate, — nu solidaritate în abdicări dela drepturi și datorii, ci solidaritate întru aceasta; solidaritate întru sporierea potențialului de suferință și credință, de afirmare și învingeri.

Unirea cea mare?

Da, — dar numai pentru Națiune (— lăsând cultul oamenilor de-o parte) și prin Mântuitorul lumii.

Restul —: plevăria vremii.

Valeriu Bora

Amintiri plăcute din Micăsasa. De prășnicul Sfintei Inviieri anul acesta am fost la Micăsasa (distr. Blajului), unde s'au refugiat și ai mei din teritoriile cedate, și unde-i satul natal al tatălui meu, mort cu aproape un deceniu și jumătate.

Oamenii acestui sat, gospodari buni și buni creștini, au tixit biserica de sărbători. Slujba a fost oficiată de părintele protopop **Dumitru Boariu**, parohul comunei, iar răspunsurile le-a dat un *cor mixt* care, deși tânăr, după cum am aflat mai târziu, a dat dovadă de o instruire temeinică. Ca străin m'a surprins cântecul frumos, și am aruncat o privire sus spre cântăreți. M-am convins cu multă plăcere că cei ce cântau erau săteni. Sătenii acestei comune. S'a executat Liturgia în Fa minor de A. Bena, în condițiuni tehnice impecabile. Nuanțele dela pianissimo la piano forte, la acescendo și decrescendo, — au făcut din liturgia cântată un tot artistic.

După terminarea Sf. slujbe m'am întreținut cu Păr. **Ștefan Crișan**, dirijorul corului și colaboratorul păr. **Boariu**. După ce l-am felicitat călduros, Păr. Crișan, mi-a dat, la cererea mea, câteva detalii asupra felului cum a reușit să înjghebeze aci, cu tinerii plugari, mai ales corul care mi-a lăsat o impresie așa de frumoasă.

... Am fost profesor de muzică la școala comercială din Blaj, spunea păr. Crișan. Fiind și preot și având și catedră, a trebuit să părăsesc catedra în favoarea colegilor cari, prin cedarea teritoriilor, au rămas fără subsistență. Astfel am fost repartizat de Exce-lența Sa I. P. S. Mitropolit al Blajului **Nicolescu**, ca ajutor pe lângă păr. protopop **Boariu**, parohul acestei comune. Dela sosirea mea aci, la 1 Ianuarie 1941, am pus bazele acestui cor cu tinerii plugari din localitate. La început cu greu, dar, pe măsură ce trecea timpul,

însuflețirea a fost tot mai mare. Am ajuns acum, după trei luni de repetiții (cacl trei săptămâni a fost oprită orice înfrunire), să urcăm treptele corului bisericii. Coriștilor le-am dat partituri și am cântat să le explic pentru ca singuri să se poată orienta. Frecvența membrilor a fost mulțumitoare. Repetițiile le făceam seara când puteau fi toți prezenți. Am fost invitați de Sf. Gheorghe în satul vecin **Țapu**, unde Păr. **Moldovan**, călugăr bazilitan din Obreja și-a exprimat via satisfacție și urări bune pentru viitor.

În ce privește activitatea pe viitor, păr. **Crișan** mi-a spus că are în program și alte cântece în afara celor religioase. Elanul celor ce au început crește mereu și sunt speranțe că în curând vor fi mai mulți. Astăzi sunt: 30 fete și 19 băieți, toți tineri. Crede însă că în curând vor fi în mijlocul acestora și cei casătoriți și toți aceia, cari sunt dotați dela Dumnezeu cu ureche și voce bună.

La despărțire am rămas cu convingerea fermă, că puterea creatoare și priceperea Sf. sale vor avea roade mereu mai bune. Un sat în care un om de talia păr. **Crișan** ocupă loc de frunte, trebuie să meargă și va merge mereu înainte. — S'ajute Dumnezeu! Și ceea ce a făcut păr. **Crișan** la Micăsasa, facă și alții aiurea. Căci frumos și bun lucru este. (**Sorin M. Idu**).

Știri mărunte

Personale. Preaveneratul Ordinariat arhiepiscopesc a conferit unele distincțiuni și a făcut următoarele promovări de parohi între preoții arhiepiscopici: A fost promovat de protopop districtual păr. **Nicolae Crețiu** din **Atud**. Au fost promovați de protopopi onorari: păr. **Alimpiu Costea**, preot pensionar din **Spini**, păr. **Augustin Nilca**, preot pensionar, fost paroh în **Voiniceni**, păr. **Iuliu Bucur**, pensionar, fost profesor în **Târgu Mureș**. Au fost distincți cu titlul de viceprotopopi onorari: păr. **Valeriu Rusu**, fost paroh în **Band**, păr. **Eugen Balint** din **Cornești**, **Nicolae Ticăciu** din **Noul**, **Victor Tufan** refugiat din **Ungheni**, **Zosim Nuțu** paroh în **Zagăr**, refugiat din **Tirimia**, **Mihail Ștefu** paroh în **Decea**, **Gavril Metea** din **Uioara de sus**, **Silviu Hațegan** din **Galtiu**, **Virgil Cucuiu** preot profesor în **Alba Iulia** și **Ioan Floră** din **Brașov II**. Din cei rămași în teritoriul cedat, au fost propuși pentru aceeași distincție: păr. **Ioan Pop** din **Ercea**, **Parteniu Grama** din **Mura mare**, **Virgil Brătfălean** din **Lunca**. Au fost promovați de parohi: păr. **Nicolae Cucerzan** din **Asinip**, **Nicolae Chindea** din **Cacova**, **Gregoriu Oprea** din **Feneș**, **Izidor Vandor** din **Valea Gălzii**, **Augustin Căpușan** din **Luncani**, **Ioan Tătar** din **Urca**, **Ioan Mazere** din **Ceanu mare I**, **Dumitru Coșofan** din **Lupu**, **Onoriu Damian** din **Roșia de Seacă**, **Ioan Truția** din **Cisteiu**, **Dumitru Crișan** din **Onișoara**, **Gheorghe Seiceanu** din **Secășel**, **Nonic Rusu** din **Cușteinic**, **Flaviu Călugăru** din **Vaidacuta**, **Vasile Jidveianu** din **Sântămărie**, **Teodor Aldea** din **Ernea**, **Dumitru Moldovan** din **Lăscud**, **Dumitru Pop** din **Giuluș**, **Ioan O. Barna** din **Cucerdea**, **Lucian N. Oltean** din **Sânciob-Cuci**, **Iacob Bucur** din **Ațințiș**, **Romul Cămpănu** din **Icelandul**, **Iuliu V. Deac** din **Hădăreni**, **Octavian Russu** din **Gheja**, **Petru Anca** din **Grindeni**, **Valeriu Stoian** din **Mediaș II**, **Gavril Filip** din **Blăjel**, **Iuliu Popa** din **Micoșlaca**, **Saviton Cornea** din **Vințul de Jos**, **Pompeiu Onofreiu** din **Sibiu II**, **Vasile Popa** din **Aruncuta**, **Iuliu German** din **Sâmboleni**, **Alexandru Ciacian** din **Fântânița**, **Iacob Moga** din **Berchieșu**, **Ioan Tălnariu** din **Aiton**, **Aurel Meseșan** din **Bădeni**, **Nicolae Galiș** din **Tureni**, **Arsinte Iepure** din **Turda-Hodăi**, **Ioan Vlad** din **Glâmbocă**, **Lazar Bordean** din **Țichindeal**, **Ioan Ciungu** din **Scoreiu**, **Ghedeon Socol** din **Berivoii mari**, **Natanail Munteanu** din **București II**, **Aurel Rusu** din **București III**, **Dr. Ioan Stanciu** din **Craiova**, **Romul Cismașiu** din **Brezoiu**, **Ștefan Medveșan** din **Ploiești**. — Din teritoriul cedat, au fost propuși Preaven. Ordinariat Episcopesc de Cluj pentru promovare de parohi: păr. **Gheorghe Gherghel** din **Poian**, **Ioan Simeon Suciu** din **Hodoșa-Ciuc**, **Petru Suciu** din **Mărtiniș**, **Augustin Cioloca** din **Beica de sus**, **Iuliu Popa** din **Sânmihailu**, **Ioan Mateiu** din **Mădăraș**, **Vasile Harșia** din **Bozed**, **Gheorghe Nicolau** din **Crăești**, **Ioan Cișmaș** din **Glodeni**, **Petru Oltean** din **Șardul Nirajului** și **Iuliu Dorgo** din **Logii**.

Tipografia Seminarului Blaj.

S'a mai aprins o lumină, a credinței noastre în Banat. Și anume Duminecă, în 6 Aprilie, s'a binecuvântat biserica noastră din Vinga de către păr. **Victor Deciu**, reprezentantul Preasl. loc. al Lugojului. Între alții erau de față păr. **Ștefan Pop**, fost vicar al Sighetului, acum titularul par. **Vinga**, păr. **Teglașiu** din **Timișoara**; păr. **Nicolae Pop**, preot expulzat de unguri, și altă lume aleasă, precum firește n'a lipsit nici d. **Dr. Valer Hetco**, din care inimos și bunul fiu al Bisericii noastre care, după patru ani de frământări și de șicane înfruntate bătește, și-a văzut, în sfârșit, visul împlinit.

Bisericieni decorați. Autoritățile militare germane au decorat în ultimul timp cu crucea de fier clasa întâia și a doua pe 17 bisericieni catolici din Germania pentru felul cum și-au știut îndeplini datoriile lor față de țară. Între aceștia 13 erau preoți militari, iar restul călugări, care făceau servicii sanitare în cadrele armatei.

Locale. Dumineca viitoare, a Samarinenec, va predica în catedrală păr. **Dr. Alexandru Todol**, secretar mitropolitan.

— După sf. liturghie din catedrală, Duminecă trecută, d. **Augustin Tătaru**, prof. la Academia de comerț din Brașov, a conferențiat — în cadrul seriei de conferințe organizate de „Asociația refugiaților și expulzaților” — dezvoltând subiectul: **Vasile Lucăciu** ca preot, ca român și ca luptător național. La sfârșit corul elevilor dela Școala Normală a cântat „Doina lui Lucăciu”, iar conferențiarul a fost viu aplaudat.

— Duminecă trecută Liceul teoretic de fete a aranjat, în Palatul Cultural, un reușit festival artistic, cu declamații, puncte de cor sub conducerea d. prof. **Pop**, și o piesă dramatică: **Fabiola**. A avut parte foarte multă lume.

Biserica blindată. Cum scriu gazetele, într-una din sălile Vaticanului se află expusă o foarte ciudată machetă, care-i modelul unei biserici care poate rezista tuturor bombardamentelor. Ea va fi construită din beton armat și va avea acoperișul ascuțit. Pe dinafară va fi camuflată, iar dinlăuntru va fi aranjată de biserică și de adăpost blindat. Pentru primele ajutoare de dat răniților e prevăzută o încăpere specială. În legătură cu acest nou tip de biserică „Osservatore Romano” remarcă: „E o dezvoltare neașteptată în istoria artei creștine”.

Teologia catolică în Universitățile spaniole. În curând își vor deschide iarăși porțile facultățile de teologie din Spania, închise în ultimele decenii din cauza vitregiei vremurilor. Instrucția religioasă nu va fi neglijată nici în celelalte facultăți. Așa spre ex. la Madrid, la facultatea de drept vor avea loc conferințe apologetice iar la facultatea de medicină se vor ține conferințe asupra moralei catolice. Toate acestea bine înțeles pentru studenții laici. Iar în programul de reclădire a catedrelor universitare din Madrid, foarte grav avariata de luptele crâncene ce s'au dat între zidurile ei, se prevede și construirea unei biserici universitare. Oare când vom putea auzi ceva asemănător și la noi? De câte ori nu s'a cerut ca instrucția religioasă să nu găsească porțile universităților închise. Dar în zadar. N'am ajuns nici până acolo încă ca în școlile secundare cel puțin să se poată face această instrucție cât mai temeinică.

Comunicat. Agricultorii (eventual: preoții învățătorii, pensionarii), refugiați și-au expulzații, au dreptul să primească în arendă, cu prețuri reduse și cu preferință, terenuri agricole din bunurile expropriate dela evrei. În județul Târnava Mică se găsesc astfel de terenuri în următoarele comune: 1. **driheiu**, eventual pentru 3 familii. 2. **Tătărlău**, pentru 2 familii, cu câte jug. cad. de grâu semănat. 3. **Sertru** 2 familii, cu câte jug. cad. de grâu semănat. 4. **plac**, pentru una familie, la arat primește ajutor de la Camera de agricultură. 5. **Gulaș**, pentru 4 familii, eventual pentru arat, primește ajutor dela Camera de agricultură. Cei cari doresc să primească aceste terenuri se vor adresa imediat notariilor respective, s'au la Camera de agricultură din Blaj. — **Asociația Refugiaților și expulzaților din Ardeal** cedat, Secția Blaj.

Redacționale. În articolul păr. **I. Micla** — „Educație religioasă fără ore de religie” din numărul nostru trecut, s'au strecurat câteva greșeli. Una chiar în subtitlu: s'au în loc de sau. Alta e la pag. 4, coloana 2, alin. 3: jurnal în loc de furnal. La pag. 5, col. 2, alin. 2: modele, în loc de modela. Tot acolo: reține, în loc de rațiunei, iar la alin. 3, de pe coloana 3: astfel, în loc de altfel.